

give saadanne Regler. — Der er af de Herrer talt om, at det vilde være urimeligt at forlange, at man, naar En havde mistet Hovedet, da skulde staae Attest for, at han var død, men de Forskrifter, som Sundhedscollegiet har affattet, og Regjeringen har udsendt til Synsmændene omkring i Landet, gjøre den samme Fordring; de fordrer, at visse Dødsfjendtegn skulde være tilstede, hvor et Menneske er død pludselig, s. Gr. efter Slag, Stød o. s. v. Ved Slag, Stød o. s. v. kan en Person godt miste Hovedet, men saa skulde dog nu Synsmændene see, om Dødsstegnene ere tilstede, og give Attest derfor. Nu skal jeg indrømme, at dette kan være en grundet Indvending mod mit Lovforslag, men jeg har her vist, at jeg har sat for stor Tillit til Sundhedscollegiet, thi jeg har ikke undergivet dets Regler den fornødne Kritik, men ladet mig lede af det og stillet mine Fordringer i Lovforslaget efter den Anviisning, som det har givet mig. Jeg skal i Fremtiden vel vide at anstille noget mere Kritik over, hvad der kommer fra Sundhedscollegiet. Hvad jeg her har udtalt, vil vise de Herrer, at med Hensyn til de Mangler, de have fundet i dette Lovforslag, kan jeg — og det er jeg glad over — indflyde mig under den Anviisning, som har været mit Forbillede; dette maa dog undskylde mig med Hensyn til de fleste af de Mangler, der ere tilstede. — I Enkeltheder skal jeg ikke gaae. Der blev nævnt som en Indvending, at man ikke kunde see, hvad der menes i § 2, 2den Linie, med Ordene „paa de Steder“. Det kan være rigtigt, at dette bliver gjort tydeligere. Jeg skal bemærke, at da Loven er beregnet paa at skulle gjælde for hele Landet, var det nødvendigt, naar jeg vilde udtrykke mig tydelig, at bruge flere Ord; det maatte da hedde: „i Kjøbstæderne og i de Landsfogne“; thi min Mening med Hensyn til Landet er Sognene, og dette vil ogsaa være klart af det følgende i Paragraphen, hvor der staaer: „I alle andre Tilfælde indstædes Attesten . . . af tvende i vedkommende Sogn bosiddende . . . Mænd“. Jeg nævner der „vedkommende Sogn“, idet jeg gaaer ud fra, at i Kjøbstæderne maa der nu omstunder overalt være autoriserede Læger at

finde. Det kan være, at jeg tager feil, men jeg troer, at der nu ikke findes en Kjøbstad i Danmark, uden at der deri findes en autoriseret Læge, og derfor har jeg her brugt Udtrykket „Sogn“ idet jeg har tænkt mig, at dette Tilfælde kun vilde finde Sted paa Landet, men det er en saa ringe Ting at faae forandret, at det ikke kan være et Motiv for de Herrer til at stemme mod Loven. — Der er Spørgsmaal om, hvorvidt denne Sag skulde være Gjenstand for Lovgivning. Jeg tilstaaer, at det altid har været min Mening, at hvor der var Placater fra Gnevældens Tid, vare de at ansee som Love, og at deri ikke kunde stee nogen Forandring uden ved en ny Lov; dette er en Regel, som jeg ogsaa troer altid har fundet Medhold. Jeg har derfor meent, at Placaten af 1832 er en gjældende Lov, der kun kan forandres ved Lov, og jeg troer ikke, at der her kan blive Spørgsmaal om en Forandring ad administrativ Veie. En anden Sag er, hvad den høitærede Justitsminister nævnte, at de Anviisninger, der ere udsendte til de Synsmænd, som Loven indsetter, kunne forandres ad administrativ Veie, idet de ere komne tilstede og udsendte af Administrationen; dette er en ganske anden Ting, idet disse Anviisninger ere at betragte som et Bilag til Loven, eller som noget Bæghæftet ved den omhandlede Placat, men ikke en Deel af selve Placaten. Hvad der findes i selve Placaten, mener jeg, som sagt, kun kan forandres ved Lov. — Om der skal indføres Straffebestemmelser med Hensyn til de Læger eller de Synsmænd, som maatte gjøre sig skyldige i Vigtforømmelse, kan være muligt; jeg antog, at da vi nylig have faaet en almindelig horderlig Straffelov, vilde de vedkommende Domstole, der komme til at dømme i disse Sager, vel i denne Lov kunne finde Bestemmelser, som kunde anvendes paa disse Tilfælde; men det vilde de Herrer Jurister bedre kunne dømme om. — Det meget ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Senger) oplyste Meget, som jeg antager, at Alle ligesom jeg takke ham for; men jeg skal dog bemærke til, hvad han udtalte om Sikkerheden, der er for en Læge i at kunne dømme, om Døden er indtraadt, før der er Tegns paa Forraadnelse, at de Kjendtegn,